Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man. F. M. DAHL, Manager. 'PHONE A 9011.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa penningsorter, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger	$1.50
Dödsannonser med svart ram och kors	1.50

Föreningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 29 Juni, 1922.

Passerar en milsten

MED anledning av att det den 1 juli är 55 år sedan Canada så att säga föddes, komma vi att redaktionellt göra detta nummer till ett Canada-nummer och endast behandla frågor rörande Canada i våra ledareartiklar.

Den 1 juli 1867 var det nämligen som de fyra ursprungliga provinserna Ontario, Quebec, Nova Scotia och New Brunswick förenades till en politisk enhet. Manitoba anslöt sig till denna federation 1870, British Columbia 1871 och Prince Edward Island 1872. Dessa sju provinser utgjorde då Dominion of Canada till 1905, då de två provinserna Saskatchewan och Alberta brötos ut ur the Northwest territories samt gjorde drömmen om ett förenat Canada från kust till kust till en verklighet.

Den materiella och kulturella tillväxten av denna Dominion har framvuxit på en relativt kort tidrymd. Dess politiska utveckling har försiggått jämförelsevis lugnt och stilla, så att till och med de större förändringarna passerat ganska obeaktade. På senare tiden ha dock starka krafter börjat röra på sig och det ser ut som om landet nu styr sin farkost ut ur de lugna vattnen mot den stridande strömmen, där faran är större, men där ock rikare byten kunna vinnas. Under en enda generation har Canada nått så långt, att det nästan har rättighet att kalla sig för en nation. För några år sedan såg det ut som om Canada stod inför sin undergång. Men i trots av att självisk och rutten politik spelat de fördärvbringande makterna allt i händer, har nationens ungdomsblod ej helt förskämts.

I den dag som i dag är står Canada inför ett uppvaknande på alla områden. Det gamla systemet med två partier sitter ej längre fast i maktens högsäte. Landets producerande befolkning — farmarna och arbetarna ha vaknat upp och gjort aktningsvärda framsteg. Ännu äro deras riktlinjer långt ifrån klara och ännu stå de söndrade. Men den dag skall snart randas, då de funnit sig själva och kunna tåga fram målmedvetet. Om blott rättfärdighet, rättvisa, vidsynthet och klokhet få vara rättesnörena för deras politiska, ekonomiska, sociala och kulturella utveckling, så kunna de se framtiden an med lugn och tillförsikt.

Canada är ett land med rika utvecklingsmöjligheter, vilka, rätt tillvaratagna, kunna bereda ett nöjaktigt livsuppehälle för landets samtliga innevånare. Låtom vår strävan bliva att rättvist fördela dessa rikedomar, låtom oss avkasta kapitalismens och profitörens ok samt själva övertaga utvecklingen av landets naturliga resurser och själva bestämma om våra framtida öden. Då först kan Canada bereda alla sin medborgare en lycklig lott.

Vägen mot politisk frihet, ekonomisk rättvisa, dräglig sociala förhållanden samt kulturell uppblomstring är lång och svår. Men låtom oss icke förtröttas, låtom oss alla draga var sitt strå till stacken. I dessa enombrytningstider behöver folket mer än någonsin komma ihåg det amla ordspråket: Enighet ger styrka! Läggen åsido allt onyttigt och skadligt gräl om småsaker, upphören att tvista om påvens skäg samt skåden endast fram emot det stora målet: **Största möjliga lycka åt största möjlia antal människor.**

Inför provinsvalen

VALDAGEN är ännu ej definitivt bestämd, fast tidningsnotiser meddela, att Manitoba-regeringen troligen kommer att förlägga densamma till den 13 juli. Detta dröjsmål med att bestämma valdagen har förorsakat ej så ringa oro och klander i skiljda läger. Tydligen har administrationen en avsikt därmed. Inom politiska kretsar anser man, att farmarna gett hugg på sig genom det slags kandidater, vilka de på en del håll nominerat. Detta har gjort att en del av deras vänner blivit villrådiga. För att ge dessa känslor tid att sprida sig har administrationen, enligt en del politikers utsago, uppskjutit med att fastslå valdagen.

Det ser dock ut som om samma administration glömt att parlamentet i Ottawa inom ett par veckor kommer att sluta sin nuvarande session. När så sker kommer en hel del aggressiva individer att återvända till Manitoba. Dessa hysa inga vänliga känslor emot de liberala och komma att med all makt understödja U. F. M: rörelsen. Om vad som rapporteras från Ottawa är sannt, komma de, om tiden det tillåter, utöva ett betydligt inflytande på valresultatet, vilket ej blir till förmån för de liberala.

Vad farmarna beträffa, så äro de enligt vad vi alltid framhållit berättigade till en proportionerlig representation i legislaturen. De utgöra ju majoriteten och böra därför, om de handla klokt, kunna beräkna att utöva ett betydande inflytande inom nästa legislatur. Det ligger en stor fara uti att välja olämpliga eller tvivelaktiga personer, som ibland skett. I vissa fall har denna kampanj visat, att man fäst mera avseende vid perpersonen än den politiska stämpeln, vilket ock i många fall är den rätta vägen. Den största faran för farmarna ligger uti att inom sina leder upptaga yrkespolitiker. Långt bättre är det då att rösta för en ärlig och för folkets intressen behjärtad man, även om han ej bär deras politiska adresslapp.

Vi vill råda Manitobas farmare att draga nytta av de från Ottawa återvändande progressiva medlemmarna samt genom klokt urval av kandidater och enighet göra sin talan hörd.

Varje klass har rätt att representeras i sin lagstiftande församling i proportion till sin storlek. Farmarna utgöra landets kärna och grädde och de tänka på landets välfärd i sin helhet i trots av deras motståndares skrän om, att de endast representera en klassrörelse.

Även med fruktan att beskyllas för dubbelhet vilja vi påstå, att det inom de liberalas leder finnes progressiva personer, vilka under de senaste åren visat, att de äro farmarnas vänner — och de ha visat det i handling. Bättre att ha en sådan man i legislaturen. Man vet var man har honom. Till långt större skada är det för farmarna att invälja en yrkespolitiker eller en nyligen "omvänd", på vilken man ej helt kan lita. En sådan man kan i det avgörande ögonblicket svika samt förorsaka oberäknelig skada.

Vad vi nu sagt ha vi sagt med omtanke för farmarna. Vår önskan är att deras representation skall bliva så stark och framförallt så fullödig som möjligt. Det gäller med andra ord för farmarna att nu skilja agnarna från vetet.

Ett Arbetareprogram

DEN ARBETARFALANG, som går under benämningen "Union Labor", har för den pågående valkampanjen i Manitoba uppställt följande tänkvärda program:

1. Lagstiftning för arbetslöshet: (a) Ett adekvat system för statsförsäkring mot arbetslöshet; (b) Att de skiljda regeringarna så långt det är möjligt reservera all konstruktion av publika arbeten för perioder av arbetslöshet samt för distrikt, vilka äro most berörda därav.

2. Amendment till Workmen's Compensation Act föreskrivande: (a) Rehabilation av arbetare, som äro ur stånd att följa sitt vanliga yrke på grund av industriella olyckshändelser; (b) En adekvat ökning i vederlag för änkor och barn; (c) Änkor, som erhålla ersättning enligt den gamla taxan, vilken var i kraft innan regeringen övertog det, skola få samma ersättning som änkor under den nya taxan erhålla; (d) Utvidgning av samma lag, så att den omfattar alla industriarbetare.

3. Lagligt fastställande av en Trades Dispute Act liknande den, som under de sista 15 åren gällt i Storbritannien. Inför det faktum att existerande canadisk lagstiftning utan tvivel uppdragits med avsikt att beröva canadiska arbetare de förmåner, som de brittiska arbetarna åtnjuta under sina yrkesdispyter, skulle sådan lagstiftning giva rättvisa till arbetarna i Manitoba.

4. Amendements till Mothers' Allowance Act: (a) Att omfatta mödrar med ett barn; (b) Att underhålla mödrar, vilkas män befinna sig i publika institutioner.

5. En lag begränsadande arbetstimmarna till ej mera än åtta timmar om dagen och ej mer än 44 timmar i veckan.

6. En lag om en dags vila under sju för alla arbetare.

7. Ett omedelbart referendum i spritfrågan.

Samtliga dessa punkter måste hos alla tänkande personer mötas med gillande och understöd. Men deras uppfyllande kan endast nås genom samarbete från alla verkligt progressivas sida.

Striden om frakttaxorna

GENERALLT taget känner man ganska väl till, vad Manitobas representant, advokaten H. J. Symington, K. C., från Winnipeg, förmått uträtta inför järnvägskommissionen samt Dominion regeringen. Men det är tvivel underkastat, om många veta, att den strid, han sedan 1917 fört i producenternas och affärsmännens i Manitoba intressen, i verkligheten sparat västern miljontals dollars. Likaväl har på vissa håll den nuvarande administrationen varit utsatt för klander, enär den betalat honom arvode för att fortsätta att bekämpa järnvägarnas ständigt inkommande applikationer för ökade frakttaxor. För egen del anse vi, att dessa pängar varit väl placerade samt att regeringen i detta fall handlat klokt samt i folkets intresse. Hade de progressiva varit vid makten, skulle de enligt vår tro ha handlat på samma sätt.

Men låtom oss återgå till fakta i denna strid. Tidigt år 1918 vann mr Symington sin första framgång. Järnvägskommissionen hade garanterat järnvägarna en ökning av 15 proc. i trots av protester från Manitoba och de andra provinserna i västern. Han lyckades då få denna ökning uppskjuten, tills denna vädjan kunde argumenteras i mars. Därigenom inbesparade landet åtminstone tio miljoner dollars genom att skjuta upp den onda dagen, då ökningen trädde i kraft.

På hösten 1918 garanterade Dominion-regeringen under the War Measures Act järnvägarna en ökning av 25 proc. å alla taxor. Dessa 25 proc. lades på toppen av den forna 15 proc. i de östra territorierna, men, på grund av argument presterade från Manitoba, så upphävdes de forna 15 proc. i det västra territoriet.

År 1920 begärde järnvägarna en ytterligare ökning av 40 proc. Detta garanterades för det östra territoriet, men för västern bestämdes den till 35 proc. och vidare vädjan från Manitoba resulterade i en reduktion av 5 proc. i västerns taxor i januari 1921 samt senare ytterligare en sänkning av 10 proc., som trädde i kraft den 1 december 1921.

Andra mycket betydande koncessioner tillförsäkrades under den beständiga striden i västern, i vilken Manitoba alltid tagit en ledande del. År 1920 var det Manitobas vädjan, som resulterade uti, att regeringen genom speciella taxor fråntog C. P. R. alla överskottsvinster beroende av detta års ökning över vinsten föregående år.

Striden detta år inför underhuset beträffade Crow's Nest Pass överenskommelsen, vilken vi tidigare redaktionellt berört, pågår ännu. Manitoba var åter i fronten och mr Symingtons framgångsrika uppträdande inför den speciella komitén är ännu i färskt minne. Visserligen ser det för tillfället ut som om järnvägarna temporärt skulle vinna. Men deras seger blir ej hel, ty de ha måst erbjuda en 20 proc. reducering på livsförnödenheter.

Vi vilja dock hoppas att striden ännu ej är slut samt att järnvägarnas orättmätiga krav skola övervinnas. Hittills har oppositionen gått säkert fast sakta framåt och man har all anledning att hoppas, att folket till slut skall vederfaras rättvisa och de enskilda samt självska intressena lida nederlag.

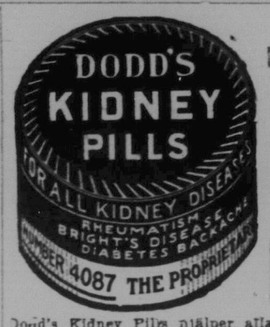

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

NORRLANDSSÅNG

Stig högt alla längtans sånger —
stäm upp till spel både flöjt och fiol!
Sjung med hembygdens tusende stämmor
om vår snötyngda natt.....
om vår sommardröm i blossande midnattssol!

Det är dån från skummande forsar
och från jökelvågornas remnande is.....
det är vildmarkens klagande suckar —
det är lurlåtens klang
över myr och skog i blånande morgondis.

Det är norrskenets fräsande flammor
över öde viddernas snövita vall. —
Det är vårnattens jublande sånger.....
det är yra och ras
och vindens lek i skogarnas tysta hall.

Det är tusen sjungande stämmor
från det land, som synes oss fagrast på jord.
Det är minnenas viskande röster;
och vårt fylkningsrop med manande allvarsord.

MARIE RIECK-MUELLER.

Den ekonomiska situationen i Sovjet-Ryssland.

Ett synnerligen intressant och belysande föredrag av d:r Karl Hildebrand.

Vid Smålands och Blekinge handelskammares årsmöte i Kalmar den 27 maj höll fil. d:r Karl Hildebrand, Stockholm, ett med stor uppmärksamhet åhört föredrag över ämnet "Den ekonomiska situationen i Sovjetryssland." Föredraget, som innehöll en hel del sakuppgifter av synnerligt stort intresse, som säkerligen endast av ett fåtal äro kända, var i huvudsak av följande innehåll:

Frågan om handelsförbindelsernas upptagande med det underliga land, som kallas Sovjet-Ryssland är nu aktuell, sade tal. Men meningarna äro mycket delade. En del tro att handelsförbindelser med detta land äro behövliga och genomförbara. Andra därmeot tro, att det nuvarande tillståndet i Sovjet-Ryssland omöjliggör alla förbindelsers upptagande. Man anser kort och gott att Ryssland är landet där man fortfarande endast dödar varandra, men alls icke tänker på landets ekonomiska återuppbyggande. I detta fall, som i så många andra, sade talaren, är det nog så, att vi måste söka sanningen ungefär mitt emellan dessa båda tankeriktningar. Och då måste vi erkänna att den tid närmar sig då Amerika och väst-Europa måste få till stånd handelsförbindelser med Ryssland.

Ty Rysslands ekonomiska rekonstruktion är nödvändig och ofrånkomlig. De uppgifter om det nuvarande ekonomiska tillståndet i Ryssland, som tal. i det följande komme att lämna, vore så gott som uteslutande grundade på officiella statistiska uppgifter från sovjetregeringen. Intresset för statistik är nämligen mycket stort inom de ledande kretsarna i Ryssland, sade tal., vilket i viss mån kan anses höra till det kommunistiska systemet. Idealet för kommunisterna är nämligen att varje innevånare i landet skall ha sitt särskilda konto med saldots uträknande varje månad. Man vill på så sätt få reda på vad varje individ verkligen gör skäl för och härefter skall hans inkomster beräknas. Dessa teorier ha dock visat sig ohållbara och även Sovjetregeringen har måst se sig om andra framkomliga vägar.

Talaren kom härefter in på en kort redogörelse av sovjetregeringens utveckling. Den revolution som Kerenski gjorde i mars 1917 var i stort sett en småborgerlig revolution med starkt socialdemokratiskt inslag. Den hade alla förutsättningar att lyckas och säkert hade regimen under Kerenski blivit lyckligare för världen. Men de nya männen gjorde det stora misstaget att fortsätta kriget. Detta var den egentliga anledningen till att hrr Trotsky och Lenin kommo till makten. Man trodde i början att de nya männen snart nog skulle störtas och upprepade försök därtill ha under årens lopp gjorts. Men det har visat sig att sovjet var mera seglivat än man trott. De nya männen voro teoretiker. De förstodo icke böndernas fodringar, endast industriarbetarnas. Därför ligger också praktiskt taget all makt hos industriarbetarna. Man kan säga att sovjet består av två skilda organisationer, en politisk och en ekonomisk. Kapitalet skulle bort fullständigt, hette det i början. Och slutmålet skulle vara grundandet av ett samhälle, där penningen icke existerade. Ja, man trodde rent av att själva staten skulle kunna avskaffas. Detta var sovjets utstakade väg till ett fridens och rättfärdighetens samhälle. Lenin själv trodde nog på den kollektiva produktionens framgång. Detta visar bl. a. de första regeringsdekret som utfärdades. Det gick så långt att man under kriget utfärdade en bestämmelse om att bataljonerna var sig och oberoende av varandra hade rättighet att slutå vapenstillestånd, vilken rätt också nogsamt utnyttjades av de krigströtta. I industrierna upprättades en s. k. arbetarekontroll.. En av arbetarna tillsatt komité på varje verkstad skulle utöva kontroll över såväl industriens inköp av råvaror maskiner som tillverkning försäljning. Trots detta skulle arbetsgivarna ha ansvarat för det hela. Resultatet av en dylik politik måste naturligtvis bli fruktansvärt. Synnerligast som ju Ryssland de senaste årtiodena före kriget utvecklats till ett ganska betydande industriland. Vid en mängd verkstäder hände det t. ex. att arbetarna, som ansåga att verkstäderna voro deras egendom, skruvade loss de dyrbaraste delarna å maskinerna företrädesvis sådana som voro av koppar eller mässing, och sålde. Då sovjet förklarat att alla skulle ha lika förmåner såväl ifråga om löner som sysselsättning hände det ofta särskilt i kolgruvorna att de mera skickliga arbetarna och ingenjörerna användes till de mest enkla sysslor under det att arbetarna fingo leda fabrikernas skötsel. Det hela utvacklade sig med andra ord till en fullständig industrianarki. Och för att få ordning på det hela måste sovjetregeringen tillgripa socialiseringen. Socialiseringen fanns sålunda icke från början i programmet, men den måste genomföras, om inte industrien skulle helt utdö. Visserligen var det endast de lokala sovjet som började, men deras initiativ följdes snart nog av regeringen. I början synes det dock ha varit ganska svårt att få arbetarna att gå med härpå, vilket framgår at att det endast är ett halvår sedan sovjetregeringen lät utfärda ett dekret, vari det bl. a. heter, att den "inte ville veta av att ingenjörerna sysselsattes med att rengöra avträdena."

Produktionen sjönk ohyggligt. Under första halvåret 1920 var järnproduktionen endast 12 procent av fredsproduktionen, bomullsgarn 23 proc., vegetabilisk olja 4,3, socker 4,5. Under 1920 sjönk järnproduktionen i södra Ryssland till 1 a 1 1-2 proc. av fredsproduktionen. Regeringen skyllde skulden på kriget och blockaden. Och detta har nog i viss mån bidragit. Men säkert är dock, att även de delar av Ryssland, som icke direkt härjats av krig och inbördeskrig visat lika dåliga produktionssiffror. Därför måste nog orsakerna till enländet sökas på annat håll. Och de äro först och främst brist på råvaror, brist på kompetent ledning, brist på bränsle och dåliga kommunikationer. Därtill kom brist på arbetskraft och arbetarnas på grund av svält nedsatta arbetsförmåga. På den lön eller rättare de livsmedelsransoner arbetarna fingo sig tillerkända kunde de endast fylla högst två tredjedelar av sitt livsuppehälles behov. I övrigt fingo de svälta. De som icke vilja svälta, måste stjäla eller ge sig in på smyghandel. Det är svälten som drivit bort arbetarna från industriplatserna. De lämnade städerna i tusental och sökte sig ut på landsbygden. De arbetare, som stannade kvar, kunde icke uppehålla normal produktion, ty svältfödda arbetare arbeta dåligt. Häri var orsaken att söka till den dåliga produktionen. En bidragande orsak till förfallet var väl också arbetarnas stora frihet. De hade ju rätighet att vara "sjuka". Och det inträffade i flertalet verkstäder att sjukdomsfallens antal uppgick till över 80 proc. av arbetsstyrkan. Slutligen voro strejkerna en mycket bidragande orsak till det rådande tillståndet. Men strejker undertrycktes med tillhjälp av t. o. m. kanonerna.

Erkännas måste dock att regeringen gjort allt vad den kunnat göra för att få till stånd ett bättre sakernas ordning. Lenin kom snart nog till insikten att den kollektiva skaparekraften icke var mycket värd. Han inför då arbetsplikten eller "arbetets militarisering." Man samlade hop arbetarna och sände dem till de platser i landet där de bäst behövdes. Men man kan förstå vilka missbruk detta system skulle medföra i ett land som Ryssland. Den som på ena eller andra sättet var misshaglig för den bestämmande myndigheten kunde vara säker om att bli sänd till de sämsta arbetsplatserna och de, mot vilka man var mera välvilligt stämd till de fördelaktigare. Arbetsplikten var dock icke nog. Andra åtgärder måste vidtagas för att få produktionen i gång. Arbetspremier infördes och t. o. m. Taylorsystemet prövades, och slutligen övergav regeringen teorien om penningens avskaffande och införde ett avlöningssystem med penningar — arbetarna had förut fått arbeta med livsmedelsransoner som lön — med i början 30 och senare 17 löneklasser, av vilka de 9 lägsta förbehöllos arbetarna och de 8 högre teknici, ingenjörer, affärs- och arbetsledare m. fl. Återgången till det kapitalistiska samhällssystemet var gjord. Förhållandena i landet blevo dock allt olidligare, varför nya åtgärder måste vidtagas. Regeringen kunde inte ens utanordna de usla livsmedelsransoner, som arbetarna dittills erhållit. Och för att lätta trycket började man avskeda arbetarna. Under 1921 avskedades sålunda omkring 2 milj. arbetare. Och detta tillgick så, att regeringen lovade större livsmedelsransoner till arbetarna i ett företag om de med minskad arbetskraft kunde åstadkomma samma produktion som tidigare. På så sätt uppmanade ju regeringen de mera företagsamma arbetarna inom olika industrier att köra bort de arbetare, som voro lata eller i övrigt icke ansågos lämpliga .

Något arbetslöshetsunderstöd till de arbetslösa förekom praktiskt taget icke. Visserligen föreskrev regeringen att ett arbetslöshetsunderstöd, som i storlek icke fick uppgå till de löner arbetarna förtjänade under arbete, skulle utbetalas, men då regeringen saknade möjlighet att utbetala dessa understöd fick ju dekretet ingen praktisk betydelse och arbetarna fingo svälta sig fram bäst de kunde.

De dåliga kommuikationerna ha också bidrägit till depressionens stora omfattning. 1921 voro icke mindre än 56 proc. av alla landets lokomotiv obrukbara. Samma var förhållandet med transportmedeln å kanalerna och de kanaliserade floderna, vilka äro av synnerligen stor betydelse i Rysslands kommunikationsväsende. Till sist ha vi de oerhörda levnadsomkostnaderna. En vanlig arbetares lön uppgick under mars månad i år till 5 miljoner rubel. Men levnadsomkostnaderna beräknas gå till 9 milj. rubel. Detta kan man förstå då man vet att ett rågbröd i april i år kostade 4,000 rubel, 1 kg. rågmjöl 281,200 rubel och ett kg. vete 1 milj. rubel. Rättigheten att inneha ett salustånd i Moskva kostar en milj. rubel pr år och en skoputsare får betala 1 milj. rubel varje halvår för sina rättigheter.

Talaren ingick så på en skildring av regeringens bondepolitik. Ryssland var förekriget ett sädesproducerande land och landets export av säd var oerhörd. Nu är det en oerhörd brist på spannmål i landet. Bristen är en direkt följd av att bönderna sakna de nödyändigaste redskapen. Som exempel nämnde tal. att 86 proc. av lanthrukarna enligt den senaste statistiken icke hade någon eller i bästa fall en drgaare och 76 procent hade ingen eller endast en ko. Övriga lantbruksinventarier såsom maskiner och dylikt voro procentuellt därefter. Ett annat huvudskäl till sädesproduktionens katastrofala nedgång var, att bönderna icke ville sälja sin säd för i stort sett vördelösa pappersrubler utan gömde undan den. För att få fram dessa dolda reserver vidtog regeringen en synnerligen drastisk åtgärd. Man utflyttade klasskampen till byarna. I varje by tillsattes en s. k. fattigkomité som skulle uppsamla spannmålen från bönderna. Storbönderna hade i dessa komittéer ej rösträtt, rösträtten låg uteslutande hos de allra fattigaste bönderna och arbetarna t. o. m. arbetarn från städerna hade rösträtt. Följden blev ett rent inbördeskrig. Och de stupades antal kunde räknas i tusental. När detta system visat sig odugligt, infördes som nästa experiment naturskatten. Bönderna förpliktades att erlägga en viss del av sin spannmålsproduktion till staten under det att de erhöllo tillstånd att fritt förfoga över återstoden. Men då bönderna fått tillstånd att försälja spannmål måste man ju också giva dem tillstånd att köpa andra produkter. Därmed började åter den kapitalistiska köpenskapen och sovjetsystemet hade därmed börjat en ny utveckling. I mars 1921 var den allmänna handeln fullständigt frigiven. Man håller inte ens på socialiseringen längre, ett flertal fabriker och andra anläggningar äro nämligen utarrenderande till enskilda ägare. Samtidigt har regeringen börjat införa avgifter å post, telegraf, järnvägar och t. o. m. skatter ha införts.

Inför denna mörka tavla, sade tal., säger folk i allmänhet: "I det landet går det icke att driva handel." Men talaren ville säga att det går. Det finnes intet land, där det icke går att driva handel. Och det är onaturligt om Ryssland ensam skulle utgöra den stora vita fläcken på den merkantila kartan, där inga affärer kunna göras. Något måste göras, i annat fall sker här en fruktansvärd katastrof. Professor Nansen har beräknat att bortåt 8 milj. ryssar i år hotas av svältdöden. Kanske blir det lika många nästa år och de närmaste åren? Någonting måste göras. Sker ingenting för att avhjälpa detta elände så är det möjligt att vi få bereda oss på en folkvandring, de svältande skarorna skola söka sin räddning till väst-Europa. Vad detta kommer att innebära är tydligt nog. Och vi skola icke förringa de faror, som komma att hota det övriga Europa i form av epidemier och farsoter. Världshistoriens ohyggligaste tragedi är nära. Så kan det icke få fortgå. En utjämning måste ock skall ske. Det är ohyggligt att veta att guld och överflöd hopas i Amerika och att spannmålstillgången där är så riklig att vetet användes t. o. m. till bränsle under det miljoner människor svälta ihjäl i Ryssland. En utjämning måste komma till stånd. Därtill äro vi för vår egen skull tvingade. Hur denna utjämning skall ske, är kanske ett svårt problem att lösa, men den m å s t e lösas av vår tids människor.

Den engelska regeringen har fullständigt arrangemang för inbetalning till Förenta Staterna av räntan å sin skuld till detsamma; summan kommer att utgöra $111,175,000 enligt den närvarande kursen. Inbetalningen kommer att ske i höst.

WALTER S. JOHNSON
Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton
Speciell uppmärksamhet ägnas orders per post samt reparering av klockor per post.
10356—101 St., Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Specielit uppmärksammas postorders. UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Dr. Martel's Kvinnopiller för Kvinnliga Sjukdomar
25 års standard för uppskjuten och smärtfull menstruation. Förseglat tennpaket, alla apotekare eller direkt per post. Pris, $2.00. Knickerbocker Remedy Co., 71 E. Front St., Torontc, Canada.

SKANDINAVISK ADVOKAT
Tel.: Konter, A 1613.
Residens, B 3712
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
845 Sonierset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg.

DR. PHILIP A. ECKMAN
Skandinavisk Tandläkare.
TÄNDERNAS VÅRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill giva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS.!—NY LOKAL.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet Portage & Smith, Winnipeg.

Dr. J. Boulanger
Eftergraduerad i Paris och New York sjukhus.
SPECIALITETER: Buk-kirurgi, Kvinnosjukdomar, Genito-Urinary laboratorium
X-RAY LABORATORIUM
Kontor och bostad:
1007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta
Telefon: 2009.

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10—12; 3—5; 7—8.
Telefon: A 4165

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen.
Bostadstelef.: A 7067 — A 7121

Kontorstel.: A 3650 Bostadstel.: St. John 897
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Kontor: 401 Loyd Building; Tel.: A 8821.
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B 3154.
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDO[illegible]
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.; 2 t[illegible]